

Утікаючи від війни. Моя історія.

Україна

Моє знайомство з Польщею розпочалося ще у 2015 році. Тоді я їхала до Варшави з ціллю поступити на журналістику. Зізнаюся, що обираючи цю спеціальність, ніколи б не подумала, що буду писати про такі страшні речі, як війна у XXI столітті, в самому центрі Європи.

Згодом після закінчення навчання я, набравшись досвіду, повернувся в Україну, щоб працювати журналістом у своїй країні. Спочатку в прес-агентстві у Києві, пізніше в Одесі, в міжнародній компанії. Лише тепер усвідомлюю, що ці роки були найкращими аж до вторгнення російської армії в Україну. Усі проблеми, що були колись, зараз здаються такою дрібницею. Змінилися наші пріоритети.

Я до останнього не вірила, що буде війна. Багато людей з мого оточення також скептично ставилися до цього. Напередодні, я спокійно закінчила роботу, у мене того вечора були ще заняття танців. На вихідних ми планували з колегою піти на крутий форум в Одесі. Квитки на руках, все зарезервовано. Яка війна...

Увечері я пішла спати, а вже о 5 ранку прокинулася, бо зателефонувала мама: «Христинка, почалося! Будь ласка, приїжджай додому».

Я не можу пояснити той страх, який відчула тоді. Не могла повірити, що це можливо. Жодні відео, жодні фотографії не передадуть це так, коли ти відчуваєш це особисто. Того дня, ближче обіду я почула сильний вибух чи то удар, відчувалося ніби за 100 метрів від нашого будинку.

Я швидко зібрала невелику валізу. Лише пару речей та документи. Вдалося взяти квитки

на вечірній поїзд до Львова. Моя родина жила біля Івано - Франківська. Мама, тато і троє молодших братиків. Дорога додому була довгою. У такі моменти ти розумієш, що найголовніше зараз – бути поруч із рідними та близькими, ціннішого за них немає.

Ця війна була нікому непотрібною. Ми були раді можливому закінченню пандемії. Ми потихеньку почали будувати плани на майбутнє.

Можливо, на роботі стане краще, можливо, врешті перестанемо носити маски, дистанційне навчання залишиться в минулому. Війна зруйнувала ці плани. Змусила багатьох швидко виїхати закордон, залишивши брата, батька, квартиру, майже все. Все своє життя ми залишили там, в Україні.

Польща

Дорога до Польщі, безсумнівно, була важкою та довгою. Як і мільйони українців, ми їхали в невідомість. З першого дня свого приїзду до Польщі я намагаюся бути корисною Україні. Ми з друзями брали участь в протестах на Placu Defilad у Варшаві, ми намагалися боротися в інформаційній війні проти російської пропаганди. І до цього часу волонтеримо в пункті допомоги біженцям.

Як згадувала вище, маю трьох братів. Найстарший залишився з батьком в Україні. Вони багато допомагають переселенцям, які переїхали на Захід України. А ми живемо з мамою та двома молодшими братами у Катовіцах, в тихому районі по вулиці Armii Krajowej. Тепер це наш тимчасовий дім.

Хочу поділитися, як високо ціную допомогу адміністрації SM «Piast». Ці люди надають величезну підтримку нам і всім мешканцям, які цього потребують. Особлива подяка пану Міхалу Марчінковському. За ці місяці я зрозуміла, що немає нічого важливішого, ніж людяність.

Молодший 9-річний брат Діма нарешті здійснив свою давню мрію, адже тут він може піти до футбольного клубу Podlesianka. Старшому Святославу 14 років, і він уже отримав від сусідів пропозицію на якусь дрібну роботу. Він так хоче працювати і віддячити полякам.

Я також хочу подякувати Польщі та польському народу. Щиро дякую за всю вашу допомогу Україні. Ви надзвичайні!

[kliknij, aby przeczytać tekst po polsku](#)